

**ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Jana Passera, v právní věci žalobce Ing. J. S., zastoupeného Mgr. Ing. Josefem Cardou, advokátem v Brně, Jakubské nám. 1, proti žalovanému Ministerstvu zemědělství, Pozemkovému úřadu Přerov, Přerov, Wurmova 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 5. 2003, čj. PÚ 202.2-691/2003-Pa, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 6. 2005, čj. 22 Ca 10/2004 - 54,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému se právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 22. 5. 2003, čj. PÚ 202.2-691/2003-Pa, žalovaný v plném rozsahu schválil návrh komplexní pozemkové úpravy v území s nedokončeným scelovacím řízením v katastrálním území B..

Žalobou ze dne 31. 7. 2003, podanou u Okresního soudu v Přerově, se žalobce domáhal zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného.

Žalobce svůj návrh odůvodnil tím, že v průběhu řízení o pozemkové úpravě uplatnil dne 20. 12. 1999 a 6. 10. 2002 námitky, o jejichž vyřízení byl písemně

vyrozuměn sdělením pozemkového úřadu ze dne 23. 5. 2003. V odůvodnění napadeného rozhodnutí je však uvedeno, že o řešení námitek byli účastníci písemně vyrozuměni, žalobce měl být tedy vyrozuměn před vydáním napadeného rozhodnutí dne 22. 5. 2003.

Dále žalobce žalovanému vytkl, že schválená pozemková úprava nevytváří podmínky k racionálnímu hospodaření, neboť prakticky obnovuje stav po scelovacím procesu v roce 1896, který odpovídal tehdejšími možnostmi hospodaření na zemědělské půdě, obdělávané jednoúčelovým ručním nářadím s použitím zvířecích potahů. Žalobce se uspořádání vlastnických práv k pozemkům z hlediska podmínek k hospodaření bezprostředně dotýká, neboť je samostatně hospodařícím rolníkem v katastrálním území B.

Žalovaný setrval na stanovisku uvedeném ve výroku a odůvodnění napadeného rozhodnutí.

K námitkám žalobce ze dne 20. 12. 1999 a 6. 10. 2002 uvedl, že tyto žalovaný projednával průběžně, písemné vyrozumění pak žalobce převzal dne 28. 5. 2005, zatímco napadené rozhodnutí převzal až dne 4. 6. 2003. Žalobní námitka je proto neopodstatněná.

V katastrálním území B. probíhalo v padesátých letech scelení, které nebylo dokončeno a zapsáno v pozemkových knihách. Provedení komplexních pozemkových úprav tedy slouží především vyjasnění vlastnických vztahů v daném katastrálním území. Co do podmínek k racionálnímu hospodaření žalovaný uvedl, že návrh komplexních pozemkových úprav zlepšuje hospodaření žalobce, protože z původních 10 parcel má v návrhu pouze 4 parcely. Žalovaný rovněž uvedl, že v návaznosti na přípravu stavby dálnice D1 částí katastrálního území B. se sbor zástupců vlastníků dohodl s pozemkovým úřadem, že pozemky nebudou směňovány v části dotčené dálnicí a v místech navrhované přeložky silnice II/436 v lokalitě za železniční trať Přerov-Brno. O tom, že parcely budou do pozemkové úpravy zahrnuty, ale nebudou směňovány, byli vlastníci vyrozuměni veřejnou vyhláškou.

Okresní soud v Přerově usnesením ze dne 30. 10. 2003, čj. 9 C 216/2003 - 9 vyslovil svoji věcnou nepříslušnost a postoupil věc Krajskému soudu v Ostravě. Krajský soud, který nesouhlasil s postoupením věci, se obrátil na zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů. Zvláštní senát rozhodl usnesením ze dne 18. 1. 2005, čj. Konf 15/2004 - 20, tak, že příslušným vydat rozhodnutí o žalobě je soud ve správním soudnictví. Věc byla poté projednána a rozhodnuta Krajským soudem v Ostravě.

Krajský soud žalobu zamítl rozsudkem ze dne 29. 6. 2005, čj. 22 Ca 10/2004 - 54. Rozsudek odůvodnil následujícím způsobem:

Účastníky řízení je třeba o způsobu vyřízení jejich námitek písemně vyrozumět nejpozději současně s doručením rozhodnutí o schválení návrhu pozemkové úpravy, aby měli možnost zjistit, z jakých skutečností správní orgán vycházel a jakými úvahami se při vyřízení jednotlivých námitek řídil, a na základě toho zvážit případné podání opravného prostředku. Tento postup je v souladu se základními zásadami správního řízení podle správního řádu (srov. § 14 zákona č. 284/1991 Sb.) a je rovněž dostatečnou garancí práva účastníků řízení na spravedlivý proces. V posuzované věci byly námitky žalobce projednány se sborem zástupců vlastníků dne 22. 4. 2003, žalobce byl o jejich vyřízení vyrozuměn přípisem žalovaného ze dne 23. 4. 2003 (doručeným dne 28. 5. 2003), zatímco napadené rozhodnutí ze dne 22. 4. 2003 mu bylo doručeno až dne 4. 6. 2003. Vyhotovení písemného vyrozumění o vyřízení námitek v den následující po vydání napadeného rozhodnutí nemá vliv na jeho zákonnost.

Krajský soud neshledal důvodnou ani námitku týkající se vhodnosti uspořádání vlastnických práv. Co do historických souvislostí, charakteru, smyslu a účelu pozemkových úprav v územích s nedokončeným scelovacím řízením krajský soud odkázal k nálezu Ústavního soudu ze dne 27. 5. 1998, sp. zn. Pl. ÚS 34/97, publikovanému pod č. 152/1998 Sb. Účel pozemkových úprav dále vyplývá z ustanovení § 2 zákona č. 284/1991 Sb. Tento účel, byť ne zcela optimálně, byl ve vztahu k žalobci naplněn a došlo u něho ke zlepšení původního stavu, který jej mimo jiné staví do lepší výchozí pozice pro případné další vytvoření větších celků následnou směnou či koupí a prodejem. Nebyla-li, jakkoliv velká, část pozemků zahrnutých do pozemkové úpravy směňována, žalovaný tím pouze respektoval vůli naprosté většiny vlastníků. Při pozemkových úpravách se střetávají vzájemně protichůdné zájmy jednotlivých vlastníků navzájem a jednotlivých vlastníků s veřejným zájmem. Při zpracování návrhu nelze vyhovět všem a je třeba hledat kompromis, o jehož rozumnosti svědčí v posuzované věci skutečnost, že se zpracovaným návrhem souhlasili vlastníci 67 % výměry pozemků zahrnutých do pozemkové úpravy a pouze žalobce podal proti rozhodnutí žalobu.

V souladu s ustanovením § 71 odst. 2 s. ř. s. se krajský soud nezabýval námitkami žalobce vznesenými až u ústního jednání dne 8. 6. 2005.

Žalobce (dále též „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu včasnou kasační stížností, jejíž důvody spatřuje v nesprávném právním posouzení věci krajským soudem ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a ve vadách řízení před správním orgánem ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Přitom uvedl, že jako účastník řízení o pozemkových úpravách dne 20. 12. 1999 uplatnil námitky, o jejichž vyřízení měl být písemně vyrozuměn; má ovšem za to, že o vyřízení námitek nebyl písemně vyrozuměn dosud, neboť v písemném sdělení ze dne 23. 5. 2003 je uvedeno, že námitky s ním byly průběžně

projednávány, nebyl však písemně vyrozuměn o způsobu jejich vyřízení. K námitkám ze dne 6. 10. 2002 a jejich vyřízení zopakoval stěžovatel stejné výhrady jako v žalobě a uvedl, že měl být písemně vyrozuměn před vydáním napadeného rozhodnutí.

Stěžovatel setrval rovněž na stanovisku, že schválená pozemková úprava neodpovídá zákonem deklarovanému zájmu na dalším rozvoji zemědělské výroby při respektování odůvodněných ekologických požadavků. Stěžovatel nesouhlasil se závěrem krajského soudu o možnosti vytvářet podmínky k racionálnímu hospodaření následnými směňami, koupí, či prodejem pozemků, stejně jako nelze tyto podmínky vytvářet formou nájmu pozemků.

Konečně pak stěžovatel dodal, že oba svědci, kteří ve věci vypovídali, byli od počátku a po celou dobu přítomni jednání soudu jako veřejnost v jednacích síních; a p. M. S. nebyl oprávněn k podání písemného vyjádření, neboť není oprávněn k projektování pozemkových úprav, oprávněnou osobou je Ing. P. K. Jakkoliv tato námitka není podřaditelná stěžovatelem tvrzeným důvodům kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., odpovídá důvodům kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., a Nejvyšší správní soud ji takto posoudil.

Stěžovatel rovněž požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, tento návrh nijak neodůvodnil.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti odkázal k vyjádření k žalobě a navrhl, aby odkladný účinek kasační stížnosti nebyl přiznán.

Kasační stížnost není důvodná.

O důvodech kasační stížnosti Nejvyšší správní soud uvážil (vázán rozsahem i důvody kasační stížnosti, podle § 109 odst. 2, 3 s. ř. s.) takto:

Primárním důvodem kasační stížnosti je věcná námitka nedostatečně provedené pozemkové úpravy, která nesceluje pozemky tak, aby byly vytvořeny podmínky racionálního hospodaření. Námitka tak nevychází z tvrzeného porušení existujících vlastnických práv stěžovatele, jejich omezení či vyvlastnění, ale naopak tvrdí, že zásah do práv, v daném území existujících, nebyl dostatečný, a nedošlo proto k naplnění zákonem sledovaného veřejného zájmu.

Nejvyšší správní soud předem dalšího odůvodnění uvádí, že krajský soud se s touto námitkou (obsaženou již v žalobních bodech) přiměřeným způsobem vypořádal; upozornil na skutečnost, že většina vlastníků s návrhem úprav souhlasila a pouze žalobce jeho schválení napadl soudní cestou; zdůraznil, že i v případě stěžovatele došlo ke zlepšení oproti stavu před úpravou; a ve svých závěrech odkázal mimo jiné k judikatuře Ústavního soudu.

Relevantním právním předpisem ve smyslu § 75 odst. 1 s.ř.s. je v posuzované věci zákon ČNR č. 284/1991 Sb., o pozemkových úpravách a pozemkových úřadech, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o pozemkových úpravách“), jak lze *a contrario* dovodit z ustanovení § 24 odst. 2 zákona č. 139/2002 Sb., o pozemkových úpravách a pozemkových úřadech a o změně zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, ve znění pozdějších předpisů. Úvaha o smyslu zákona o pozemkových úpravách, o sledovaném veřejném zájmu, a o naplnění účelu zákona napadeným rozhodnutím žalovaného, je pro další úvahy Nejvyššího správního soudu zásadní. Pozornost se přitom musí soustředit především na ustanovení § 9b - § 9h o pozemkových úpravách, upravující pozemkové úpravy v územích s nedokončeným scelovacím řízením, neboť právě takové úpravy byly předmětem napadeného správního rozhodnutí.

Citovaná ustanovení zákona o pozemkových úpravách již byla podrobena i testu ústavnosti, Ústavní soud přitom rozhodnutím ze dne 27. 5. 1998, sp. zn. Pl. ÚS 34/97 (č. 152/1998 Sb.), návrh na jejich zrušení zamítl. V centru uvažování Ústavního soudu byla především obava z možného dopadu pozemkových úprav do vlastnických práv a garance jejich ochrany, nikoliv situace opačná, jako v posuzované věci. Ústavní soud shledal zásadní účel (a zároveň veřejný zájem v nich obsažený) napadených ustanovení v odstranění nepřehlednosti ve vlastnických a užívacích vztazích a napravení dlouhodobě neřešeného chaotického právního stavu, vzniklého nedokončením pozemkových úprav. Zájem na dalším rozvoji zemědělské výroby při respektování odůvodněných ekologických požadavků je determinující pro pozemkové úpravy samotné, tj. pro akty opírající se ve svých počátcích o zákon č. 47/1948 Sb. (scelovací zákon).

Z rozhodnutí Ústavního soudu lze na tomto místě učinit závěr, že smyslem citovaných ustanovení zákona o pozemkových úpravách je nastolení právní jistoty (primární cíl), a to prostřednictvím dokončení pozemkových úprav, jejichž smyslem je po scelení pozemků racionalizace zemědělské výroby (sekundární cíl).

Ostatně, tento závěr opírající se o odůvodnění rozhodnutí Ústavního soudu ve vztahu k § 9b - § 9h zákona o pozemkových úpravách odpovídá i obecným cílům tohoto předpisu. Podle § 2 zákona o pozemkových úpravách se totiž pozemkovými úpravami uspořádávají vlastnická práva k pozemkům a s nimi související věcná břemena, pozemky se jimi prostorově a funkčně upravují, scelují nebo dělí a zabezpečuje se jimi přístupnost pozemků a vyrovnání jejich hranic; současně se jimi vytvářejí podmínky k racionálnímu hospodaření, k ochraně a zúrodnění půdního fondu, zvelebení krajiny a zvýšení její ekologické stability. Vytváření podmínek k racionálnímu hospodaření je tak kritériem, ke kterému má být přihlášeno při naplňování cíle stanoveného v první větě citovaného ustanovení,

nejedná se však o cíl samotný, který by bez splnění podmínek v první větě stanovených mohl existovat samostatně.

Jak Ústavní soud v citovaném rozhodnutí konstatoval, pozemkové úpravy ve své většině představují dobrovolnou směnu vlastnických práv; ochranu práv vlastníků, kteří s úpravami nesouhlasí, představují ústavní pravidla pro vyvlastnění nebo nucené omezení vlastnického práva. Vlastnické právo je chráněno článkem 11 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“), vyvlastnění nebo omezení vlastnického práva je ve smyslu článku 11 odst. 5 Listiny možné pouze ve veřejném zájmu, na základě zákona a za náhradu. Soukromé vlastnictví a jeho ochrana představují jeden z úhelných kamenů moderní svobodné a demokratické společnosti (srov. např. odlišné stanovisko soudce JUDr. Vladimíra Čermáka ke shora citovanému rozhodnutí Ústavního soudu). Vyvlastnění vlastnického práva představuje výjimku do pravidla jeho ochrany, tuto výjimku je proto třeba vykládat restriktivně. V souladu se zásadou proporcionality (k jejímu uplatnění srov. např. rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 9. 10. 1996, sp. zn. Pl. ÚS 15/96, č. 6 Sb. ÚS, str. 223; dále P. Craig, G. De Búrca, EU Law: Text, Cases and Materials, Oxford University Press, 2003, str. 372; nebo rozhodnutí Soudního dvora ES ve věci 44/79, Hauer v. Land Rheinland-Pfalz, [1979] ECR 3727, bod 23) je nutné vycházet z pravidla, že zamýšleného cíle je vždy třeba dosáhnout za nejmenšího možného dopadu do práv dotčených subjektů.

Je-li tedy dokončení pozemkových úprav (jejichž cílem je po scelení pozemků racionalizace zemědělské výroby, a důsledkem možné negativní dopady do vlastnických práv) pouze prostředkem k dosažení primárního cíle (tj. nastolení právní jistoty) měl by být tento prostředek užíván vždy v nejmenší možné míře nutné k dosažení primárního cíle. Jinými slovy, bylo-li v daném území dosaženo primárního cíle, tj. právní jistoty, uspořádáním vlastnických vztahů, nelze akceptovat možné další zásahy do vlastnických práv odkazem k cíli pozemkových úprav, jako prostředku již naplněného primárního cíle.

Z řízení před Ústavním soudem, vedoucím k vydání citovaného rozhodnutí, je zřejmý rovněž autorský výklad relevantních ustanovení zákona o pozemkových úpravách. Ze sobě si podobných vyjádření Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR a Senátu Parlamentu ČR jednoznačně vyplývá, že cílem těchto ustanovení bylo odstranění chaotického právního stavu v územích s nedokončeným scelovacím řízením, nastolení právní jistoty a s tím související ochrana vlastnického práva. Tento výklad je pak v naprostém souladu se závěry Nejvyššího správního soudu učiněnými shora.

Nejvyšší správní soud se tak s kasační námitkou, podle které schválená pozemková úprava nevytváří podmínky k racionálnímu hospodaření, neztotožnil. Již pouze na okraj doplňuje, přestože stěžovatel polemizuje se závěrem krajského soudu, podle kterého podmínky hospodaření lze nad rámec schválené pozemkové

úpravy dále vytvářet směny, koupí a prodejem, příp. nájmem pozemků, že právě zmíněné formy právních úkonů jsou jediné, které svobodná společnost s elementární úctou k soukromému vlastnictví v daném kontextu akceptuje.

Jak z odůvodnění názoru Nejvyššího správního soudu rovněž vyplývá, návrh stěžovatele na doplnění dokazování vypracováním znaleckého posudku posuzujícím, zda pozemková úprava vytváří podmínky racionálního hospodaření, nemůže ve světle právních závěrů kasačního soudu obstát.

Stěžovatel dále tvrdil, že nebyl dosud písemně vyrozuměn o vyřízení námitek uplatněných v řízení o pozemkové úpravě dne 20. 12. 1999. Jedná se o nové tvrzení, které stěžovatel neuplatnil v žalobě a neumožnil tak krajskému soudu, aby se s tímto tvrzením vypořádal (stěžovatel v žalobě naopak tvrdil, že byl o vyřízení těchto námitek vyrozuměn sdělením pozemkového úřadu ze dne 23. 5. 2003). Nejvyšší správní soud proto ve smyslu ustanovení § 109 odst. 4 s. ř. s. k nově uplatněnému tvrzení nepřihlédl.

Stěžovatel rovněž namítl porušení zásad správního řízení tím, že o vyřízení svých námitek ze dne 6. 10. 2002 byl písemně vyrozuměn sdělením pozemkového úřadu ze dne následujícího po dni vydání rozhodnutí, které ovšem uvádí, že o řešení námitek byli účastníci vyrozuměni písemně. Krajský soud se s touto námitkou obsáhle vypořádal (str. 5 a 6 rozsudku krajského soudu), stěžovatel se závěry krajského soudu nepolemizuje a v zásadě opakuje tvrzení obsažená v žalobě.

Vymezení rozsahu kasační stížnosti a specifikace jejích důvodů leží na stěžovateli v důsledku dispoziční zásady, která ovládá řízení o kasační stížnosti. Uvedení konkrétních námitek nelze - tak jak to učinil stěžovatel - nahradit zopakováním námitek uplatněných v žalobě, již proto, že žalobní námitky směřovaly proti jinému rozhodnutí (rozhodnutí žalovaného), než které je předmětem přezkoumání kasačním soudem (rozhodnutí krajského soudu). Namítnutí nedostatků právního názoru krajského soudu nelze účinně nahradit pouhým zopakováním žalobních tvrzení - se kterými se krajský soud, jak již uvedeno, vypořádal. Tuto námitku stěžovatele tak nelze podřadit žádnému z důvodů kasační stížnosti podle ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s.

Nad rámec nutného odůvodnění proto Nejvyšší správní soud pouze v obecné rovině doplňuje, že jsou-li účastníci správního řízení písemně vyrozuměni o vypořádání námitek až po vydání rozhodnutí, které obsahovalo tvrzení o jejich písemném vyrozumění, může tato skutečnost znamenat nezákonnost ve správním řízení, která může následně založit nezákonnost ve věci vydaného rozhodnutí. Vždy je však třeba zkoumat individuální okolnosti případu. V posuzované věci nelze přehlédnout, že stěžovatel nijak nepolemizoval se způsobem vyřízení jím uplatněných námitek, a ani jinak se k jejich obsahu ani vyřízení nevyjádřil. Jeho tvrzení o vyhotovení vyrozumění až po vyhotovení rozhodnutí se tak jeví čistě

formální, aniž by bylo zjevné, jaký dopad do jeho práv měla uvedená skutečnost mít. Krajský soud se s žalobní námitkou v tomto směru vznesenou vypořádal, přičemž stěžovatel v kasační stížnosti neuvedl, v čem konkrétně shledává právní názor krajského soudu nesprávným.

Stěžovatel dále zpochybnil výslech svědků J. P. a Ing. K. H. s tím, že byli od počátku a po celou dobu jednání přítomni jako veřejnost v jednací síni. Tato skutečnost ostatně vyplývá z obsahu protokolů o jednáních dne 8. 6. 2005 a 29. 6. 2005.

U českých soudů je obvyklou praxí, že svědek předvolaný k výslechu není před tímto výslechem přítomen jednání. Způsob výslechu svědka není zákonným způsobem zakotven, a provedení tohoto důkazu se tedy odvíjí od rozhodnutí soudu (§ 125 o. s. ř. za použití § 64 s. ř. s.). Skutečnost, že svědci byli před výslechem přítomni jednání, proto může zpochybnit věrohodnost jejich výpovědi, nemůže však vést ke zpochybnění soudního rozhodnutí jejich výslech vůbec provést. V posuzované věci je navíc z protokolu o ústním jednání dne 8. 6. 2005 zřejmé, že výslech svědků přítomných u ústního jednání jako veřejnost navrhla pověřená zástupkyně žalovaného teprve v průběhu jednání, a v návaznosti na jeho procesní průběh. Nejvyšší správní soud z uvedených důvodů neshledává nezákonným rozhodnutí krajského soudu provést jejich výslech. Za situace, kdy stěžovatel svoji námitku blíže nespecifikoval nelze ani dovodit, že by hodnota uvedeného důkazu byla předchozí přítomností svědků u jednání jakkoliv snížena.

Poslední námitkou stěžovatel zpochybnil oprávnění M. S. podat písemné vyjádření k žalobě s tím, že není oprávněn k projektování pozemkových úprav. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, obdobně jako u předchozí námitky, že je třeba rozlišit otázku provedení důkazu, a jeho věrohodnost a obsah. V daném případě se nejednalo o vyjádření k žalobě (které v posuzované věci podával žalovaný), ale o přílohu k vyjádření žalovaného. Obsahem této přílohy bylo vyjádření zpracovatele návrhu pozemkových úprav, adresované Okresnímu pozemkovému úřadu P. Skutečnost, že pisatel tohoto vyjádření nemá oprávnění k projektování pozemkových úprav neznamená, že nebyl oprávněn za zpracovatele návrhu pozemkových úprav jednat, a v žádném případě tuto listinu nevylučuje z dokazování, rozhodl-li se je soud provést. Soud, vedle dalších důkazů, z listiny vycházel v závěru o stanovisku většiny vlastníků k rozsahu úprav v předmětné lokalitě, stěžovatel pak svoji námitkou věrohodnost obsahu vyjádření M. S. nezpochybnil.

Nejvyšší správní soud poté uzavřel, že kasační stížnost proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě není důvodná, proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Nejvyšší správní soud rovněž vážil nezbytnost rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o ní není třeba rozhodovat

tam, kde Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl neprodleně po jejím podání. Při rozhodnutí o kasační stížnosti je pak rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Výrok o náhradě nákladů řízení ve vztahu k žalovanému má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., za použití § 120 s. ř. s. Žalovaný, který byl ve sporu zcela úspěšný by měl právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, tato mu však nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. dubna 2006

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu